

[Henry Christensen.]

er, at hvis folketinget mener, det er vigtigt i et tilfælde som det foreliggende at få trukket en grænse for, hvor langt ministres oplysningspligt går, bør man sætte ind på at få trukket denne grænse. Gør man ikke det, er det farligt, så kommer man ind på en glidebane, der er farlig for det høje tings virke fremover. Der er, så vidt jeg kan se, når alt kommer til alt, kun den vej at gå at forsøge at fastlægge ansvaret for det skete. Det er efter min opfattelse den eneste måde, det høje ting kan hævde sin egen placering på, og efter min bedste vurdering er alene en rigsretssag en mulig vej i så henseende.

Lannung: Til de ærede medlemmer hr. Ninn-Hansen og hr. Henry Christensen vil jeg sige, at jeg konstaterer med stor interesse, men med endnu større beklagelse, at ingen af de herrer ordførere har givet virkelig klar og udførlig besked om, hvilke straffebestemmelser der er overtrådt. Hvad man ved en tidligere lejlighed måtte være blevet enig om i et udvalg, som nævnt af det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, er uden enhver relevans i denne forbindelse. Det er og bliver helt urimeligt, at vi eventuelt skulle stemme om tiltalerejsning her i tinget uden at kende det hovedelement, som de straffebestemmelser, man vil hævde er overtrådt, jo dog må være. Men det er meget betegnende, at vi ikke kan få nærmere at vide, hvad det er, vi i givet fald skal stemme om; det er i virkeligheden helt barokt og noget af en hån mod det høje ting. Kan vi ikke få nærmere at vide, hvad vi egentlig skal stemme om, vil medlemmer af det høje ting kunne se sig nødsaget til allerede af denne grund at stemme imod.

Jeg konstaterer også, at vi ikke har fået lov til at få at vide, hvad man vil lægge ind i den bemærkning af professor Ross, som man så energisk har påberåbt sig i dag. Jeg har stærkt opfordret dertil, og den højtærede justitsminister har opfordret dertil, fordi det, man dér var inde på, i virkeligheden frembød meget stor interesse. Det er dog en urimelig flothed i en alvorlig sag ikke at efterkomme opfordringer i så henseende, men også det er efter min opfattelse betegnende for den løse måde, man tager det hele på. Det er jo dog en

alvorlig debat i en alvorlig sag i det høje ting og ikke en blot akademisk diskussion mellem studenter i Studenterforeningen eller noget i den retning.

Det gør mig ondt, at det ærede medlem hr. Henry Christensen syntes, jeg talte med ringe klogskab. Det var måske særlig med hensyn til et specielt punkt; hvor han følte sig truffet af min manglende klogskab. Hvis det var tilfældet, gik naturen vel over optugtelsen, for jeg synes, det ærede medlem legede vel meget med ilden, var på farligt terræn i et bestemt spørgsmål, hvor han ville lære os andre moral.

Det ærede medlem citerede mig ikke korrekt på et punkt, han specielt nævnte. Hvad jeg sagde, var, at jeg udtalte forventning om, at standpunkt ville blive taget af den enkelte, når man eventuelt skulle til at stemme, ud fra et personligt skøn over alle foreliggende omstændigheder. Jeg sagde endvidere, at vi vil se på det med beklagelse, hvis nogle partier vil gøre det til en partisag og af den grund stemme en bloc, og jeg håber meget, at det ikke vil blive tilfældet hos venstre og de konservative, men at medlemmerne hos venstre og de konservative også vil blive stillet frit. (*Stemmer:* Det er de altid!). Ja, det har jeg stærkt indtryk af.

Jeg har for øvrigt, tror jeg, punkt for punkt gennemgået de synspunkter, der efter min opfattelse må anlægges i den foreliggende sag, og jeg har for så vidt ikke meget at føje til; men jeg vil gerne endnu en gang understrege, at alt det, vi her beskæftiger os med, efter min opfattelse så afgjort ligger på det politiske plan og i givet fald kræver en politisk reaktion, naturligst gennem vedtagelse af en beklagelse i det høje ting på linje med, hvad jeg allerede har nævnt. Der er efter mit skøn ikke tilstrækkeligt grundlag til at sige, at her er sket noget kriminelt, og derfor ikke et sådant grundlag, at det er naturligt eller rimeligt at gå til en rigsretssag.

Om et specielt punkt, som det ærede medlem hr. Henry Christensen var inde på, vil jeg gerne sige, at det for mig vejer meget tungt — som jeg allerede har strejft det i dag — at ingen af dem, der vidste besked om de to erklæringer, sagde til, efter at Kjærboel havde afgivet svaret i folketinget.